

che . . .” (NEUMANN): het zegt — om slechts op één punt te wijzen — toch waarlijk niet weinig, wanneer thans de zoogenaamde Dorische volksverhuizing met Israël's vestiging in het Jordaanland in verband gebracht en beider vermelding in de Egyptische overlevering als vaststaand aangenomen worden kan!

Nu gaat het hier zeker allereerst over den *prae-historischen tijd*, en is vandaar tot de historische toestanden der klassieke periode de sprong niet gering. Maar daartegenover staat *in de eerste plaats* de thans ook door de klassieke philologen al meer erkende waarheid, waarop o. m. door MARRET in het voorwoord voor de onder den titel „Anthropology and the Classics” in 1908 uitgegeven Oxford-lezingen gewezen werd, de waarheid, dat praehistorie en historie nauw met elkander verband houden, en met name de bestudeering der laatste veelszins niet tot haar recht komt, doordat de samenhang met den praehistorischen tijd uit het oog wordt verloren: de erkenning dezer waarheid is het, die niet slechts tot het zooeven genoemde werk, maar ook tot voordrachten als die van HOFFMANN over de vóór-Grieksche volken in Griekenland en hun invloed op de Grieksche taal en kultuur (Archäol. Anz. 1910, col. 549), en van BATES op het jongste Leidsche congres over „some Aegean survivals in Greek religion, as seen in Vase-Painting,” den stoot gegeven heeft: ook de grenzen tusschen praehistorie en historie vallen al meer weg, en ze zullen dit te sterker doen, naarmate door de vermeerdering van materiaal het gebied der historie vergroot wordt. Is eens de ontcijfering gelukt der raadselachtige inscripties uit het Minoïsche Kreta, waaraan EVANS zijn „Scripta Minoa” gewijd heeft, dan zou het zelfs dan moeilijk worden, de periode waarop ze betrekking hebben, zonder meer praehistorisch te noemen, wanneer ze, gelijk thans wordt ver-